

ฎีกาตัดสินเกี่ยวกับปัญหาข้อกฎหมาย

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1377/2517

พนักงานอัยการจังหวัดปทุมธานี

โจทก์

นายกิตติศักดิ์ วิเศษพานิชกิจ

จำเลย

พ.ร.บ.ยา พ.ศ.2510 มาตรา 12, 19, 101, 102, 126

พ.ร.บ.ควบคุมโรคภัณฑ์ พ.ศ.2495 มาตรา 9

ป.อ. มาตรา 91

ป.วิ.อ. มาตรา 212

จำเลยเป็นผู้ได้รับใบอนุญาตให้ขายยามาตรา 15(3) ซึ่งไม่อาจขายยาควบคุมพิเศษได้ เมื่อจำเลยขายยาอันเป็นยาควบคุมพิเศษจึงเป็นการขายยาแผนปัจจุบันไม่ตรงตามประเภทของใบอนุญาตตามมาตรา 19(2) เป็นความผิดตามมาตรา 102 ยาของกลางจึงริบตามมาตรา 126 ไม่ได้

เมื่อความผิดของจำเลยอยู่ที่ไม่มี ไม่เขียน ไม่พิมพ์ป้ายแสดงราคาขายของกลางอันเป็นโรคภัณฑ์ที่จำเลยมีไว้สำหรับจำหน่ายยาของกลางจึงเป็นโรคภัณฑ์ที่ไม่เกี่ยวเนื่องกับความผิดอันจะพึงริบตามพระราชบัญญัติควบคุมโรคภัณฑ์ พ.ศ. 2495 มาตรา 9

ความผิดฐานขายยาไม่ตรงตามประเภทของใบอนุญาตตามพระราชบัญญัติยา พ.ศ. 2510 และความผิดฐานไม่มีป้ายแสดงราคาโรคภัณฑ์ที่มีไว้จำหน่ายตามพระราชบัญญัติควบคุมโรคภัณฑ์ พ.ศ. 2495 เป็นความผิดสองกรรม เมื่อศาลชั้นต้นวินิจฉัยว่าการกระทำของจำเลยเป็นกรรมเดียวผิดกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษตามบทมาตราที่มีโทษหนัก โจทก์มิได้อุทธรณ์ขอให้เพิ่มโทษจำเลยผู้เดียวอุทธรณ์ว่าการกระทำของจำเลยไม่มีความผิดตามพระราชบัญญัติยา พ.ศ. 2510 มาตรา 12, 101, 126 ศาลอุทธรณ์จึงไม่มีอำนาจลงโทษจำเลยทุกกระทงความผิด โดยกำหนดโทษจำเลยตามพระราชบัญญัติยา พ.ศ. 2510 มาตรา 102 อีก เพราะเป็นการเพิ่มเติมโทษจำเลย ต้องห้ามตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 212

โจทก์ฟ้อง จำเลยให้การรับสารภาพ ข้อเท็จจริงฟังได้ว่า จำเลยได้รับใบอนุญาตให้เป็นผู้ขายยาแผนปัจจุบันเฉพาะยาบรรจสุเสร็จซึ่งมีไชยาอันตรายหรือยาควบคุมพิเศษ ได้บังอาจขายยา "เนิพเพียว" อันเป็นยาแผนปัจจุบันควบคุมพิเศษ เป็นการขายยาไม่ตรงตามประเภทใบอนุญาต และมีได้รับใบอนุญาตจากผู้ว่าราชการจังหวัดผู้อนุญาตตามพระราชบัญญัติยา และจำเลยซึ่งเป็นผู้ขายยาและเวชภัณฑ์ต่าง ๆ อันเป็นโรคภัณฑ์ ได้ฝ่าฝืนกฎหมาย โดยไม่มี ไม่เขียน ไม่พิมพ์ป้ายแสดงราคาขายอันเป็นโรคภัณฑ์ที่จำเลยมีไว้สำหรับจำหน่ายให้ถูกต้องตามลักษณะและวิธีการในพระราชกฤษฎีกาควบคุมโรคภัณฑ์ พ.ศ. ๒๔๙๕

ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามพระราชบัญญัติยา พ.ศ. ๒๕๑๐ มาตรา ๑๒, ๑๙, ๑๐๑, ๑๐๒, ๑๒๖ พระราชบัญญัติควบคุมโรคภัณฑ์ พ.ศ. ๒๔๙๕ มาตรา ๓, ๔, ๕, ๖, ๙ พระราชกฤษฎีกาควบคุม

โภคภัณฑ์ พ.ศ. ๒๔๙๕ มาตรา ๓, ๔, ๕ แต่ให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติควบคุมโภคภัณฑ์ พ.ศ. ๒๔๙๕ มาตรา ๙ ซึ่งเป็นบทหนัก จำคุก ๔ เดือนปรับ ๘๐๐ บาท ลดโทษให้กึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๗๘ คงเหลือจำคุก ๒ เดือน ปรับ ๔๐๐ บาท โทษจำคุกรอไว้ ๑ ปี ริบของกลาง จำเลยอุทธรณ์

ศาลอุทธรณ์พิพากษาแก้ ว่าจำเลยมีความผิดตามพระราชบัญญัติยา พ.ศ. ๒๕๑๐ มาตรา ๑๙, ๑๐๒ ปรับ ๑,๐๐๐ บาท พระราชบัญญัติควบคุมโภคภัณฑ์ พ.ศ. ๒๔๙๕ มาตรา ๙ ปรับ ๒๐๐ บาท รวมปรับ ๑,๒๐๐ บาท ลดกึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๗๘ แล้ว คงปรับ ๖๐๐ บาทของกลางทั้งหมดให้คืนจำเลย คำขออนอกนี้ให้ยก

โจทก์ฎีกาว่าจำเลยมีความผิดตามพระราชบัญญัติยา พ.ศ. ๒๕๑๐ มาตรา ๑๒, ๑๐๑ ด้วย ขอให้ลงโทษตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น

จำเลยฎีกาว่า การกระทำของจำเลยเป็นกรรมเดียวผิดกฎหมายหลายบทจะเรียงกระทงลงโทษไม่ได้ ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ตามพระราชบัญญัติยา พ.ศ. ๒๕๑๐ มาตรา ๑๕บัญญัติว่าประเภทของใบอนุญาตสำหรับยาแผนปัจจุบันมี ๕ ประเภทคือ (๑) ใบอนุญาตผลิตยาแผนปัจจุบัน (๒) ใบอนุญาตขายยาแผนปัจจุบัน (๓) ใบอนุญาตขายยาแผนปัจจุบันเฉพาะยาบรรจุเสร็จที่มีไซยาไนด์หรือยาควบคุมพิเศษ (๔) ใบอนุญาตขายยาแผนปัจจุบันเฉพาะยาบรรจุเสร็จสำหรับสัตว์ และ (๕) ใบอนุญาตนำหรือส่งยาแผนปัจจุบันเข้ามาในราชอาณาจักร และตามความในมาตรา ๒๖ วรรคหนึ่ง (๓) แสดงว่าผู้ได้รับใบอนุญาตให้ขายยาแผนปัจจุบันตามมาตรา ๑๕(๒) อาจทำการขายยาอันตรายหรือยาควบคุมพิเศษได้ จำเลยนี้เป็นผู้ได้รับใบอนุญาตให้ขายยาตามมาตรา ๑๕(๓) ซึ่งไม่อาจขายยาควบคุมพิเศษได้ ดังนั้นเมื่อจำเลยขายยา "เนฟเพียว" อันเป็นยาควบคุมพิเศษ จึงเป็นการขายยาแผนปัจจุบันไม่ตรงตามประเภทของใบอนุญาตตามมาตรา ๑๕ (๒) และเป็นความผิดตามมาตรา ๑๐๒ ยา "เนฟเพียว" ของกลาง จึงริบตามมาตรา ๑๒๖ ไม่ได้

โจทก์ฎีกาว่ายาของกลาง เป็นโภคภัณฑ์เกี่ยวเนื่องกับความผิดจึงต้องริบตามพระราชบัญญัติควบคุมโภคภัณฑ์ พ.ศ. ๒๔๙๕ มาตรา ๙ นั้นศาลฎีกาเห็นว่า ความผิดของจำเลยอยู่ที่ไม่มี ไม่เขียน ไม่พิมพ์ป้ายแสดงราคาของกลางอันเป็นโภคภัณฑ์ที่จำเลยมีไว้สำหรับจำหน่าย ดังนั้นยาของกลางจึงเป็นโภคภัณฑ์ที่ไม่เกี่ยวเนื่องกับความผิดอันจะพึงริบตามพระราชบัญญัติควบคุมโภคภัณฑ์ พ.ศ. ๒๔๙๕ มาตรา ๙

ศาลฎีกาเห็นว่า ที่ศาลอุทธรณ์วินิจฉัยว่า การกระทำของจำเลยเป็นความผิดสองกรรมชอบแล้ว แต่คดีนี้ศาลชั้นต้นวินิจฉัยว่า การกระทำของจำเลยเป็นกรรมเดียวผิดกฎหมายหลายบท และให้ลงโทษจำเลยตามบทมาตราที่มีโทษหนัก โจทก์ก็มีอุทธรณ์ขอให้เพิ่มโทษจำเลยจำเลยผู้เดียวอุทธรณ์ว่าการกระทำของจำเลยไม่เป็นความผิดตามพระราชบัญญัติยา พ.ศ. ๒๕๐๐ (ที่ถูกเป็น ๒๕๑๐) มาตรา ๑๒, ๑๐๑, ๑๒๖ และขอให้คืนของกลางแก่จำเลย ศาลอุทธรณ์จึงไม่มีอำนาจลงโทษจำเลยทุกกระทงความผิด โดยกำหนดโทษจำเลยตามพระราชบัญญัติยา พ.ศ. ๒๕๑๐ มาตรา ๑๐๒ อีก เพราะเป็นการเพิ่มเติมโทษจำเลย ต้องห้ามตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๒๑๒ คงลงโทษจำเลยได้เท่าที่กำหนดมาตามพระราชบัญญัติควบคุมโภคภัณฑ์ พ.ศ. ๒๔๙๕ มาตรา ๙

พิพากษาแก้เฉพาะกำหนดโทษ เป็นว่า ให้ปรับ ๒๐๐ บาท ลดกึ่งคงปรับ ๑๐๐ บาท นอกจากที่แก้คงให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์

(รีน วิไลชนม์ - สนับ คัมภีรยส - สรรเสริญ ไกรจิตติ)

ศาลจังหวัดปทุมธานี - นายชวลิต นราลัย

ศาลอุทธรณ์ - นายเฟื่องขจิต รัศมิภูติ

หมายเหตุ